

tror man, at man kan kalde det fair play. Nej, der kan ske og er sket de frygteligste Uretfærdigheder under det nuværende System. Det kommer ikke frem, for det staar naturligtvis ikke i Protokollerne. Tror man, at nogen Forhørsdommer vil konstatere til Protokollen, at han har plaget og pint en uskyldig Mand? Det sker ikke, men saadanne Uretfærdigheder ske alligevel daglig. Naar man som jeg i en Snes Aar, jeg havde nær sagt, daglig har haft med kriminelles Sager at gøre og talt med Arrestandere til Protokollen, at han har plaget og pint en uskyldig Mand? Det sker ikke, men saadanne Uretfærdigheder ske alligevel daglig. Naar man som jeg i en Snes Aar, jeg havde nær sagt, daglig har haft med kriminelles Sager at gøre og talt med Arrestandere til Protokollen, at han har plaget og pint en uskyldig Mand? Det sker ikke, men saadanne Uretfærdigheder ske alligevel daglig. Naar man som jeg i en Snes Aar, jeg havde nær sagt, daglig har haft med kriminelles Sager at gøre og talt med Arrestandere til Protokollen, at han har plaget og pint en uskyldig Mand? Det sker ikke, men saadanne Uretfærdigheder ske alligevel daglig.

Naar man som jeg i en Snes Aar, jeg havde nær sagt, daglig har haft med kriminelles Sager at gøre og talt med Arrestandere til Protokollen, at han har plaget og pint en uskyldig Mand? Det sker ikke, men saadanne Uretfærdigheder ske alligevel daglig.

Men jeg indrømmer, at det Spørgsmaal kan diskuteres mellem virkelige alvorlige Benner af Reformen, som det ogsaa er Tilfældet i Processkommissionen. Man kan mene, at man ikke tør bortgive det Raaben, som Staten har faaet, ikke ved Lovbestemmelser, for der er ingen Lovhjemmel, ingen Hjemmel for at forhindre, at den paagældende modvirker Undersøgelsen, men det har udviklet sig gennem den inkvisitoriske Praksis, hvortil hele vor Kriminalproces har udviklet sig. Men vil man nu sige, at det kan ikke undværes, saa siger jeg: Endnu, det er et Princip, man kan forhandle om, og det skal ikke forhindre, at man kan komme til at reformere hele denne Institution, der kaldes Varetagtsarrest.

I Forbindelse dermed doledede saa den ærede sidste Taler over Bestemmelsen i § 11, at det skulde tillades den sigtede eller Arrestanten at konferere med en Sagfører, og det mente den ærede Taler gif dog aldrig an, at lade denne Mand, denne Forbryder, konferere med en Sagfører, det kunde da først ske, naar han havde faaet bestikket sin Defensor; naar Undersøgelsen er sluttet, naar den er helt færdig, lad ham saa saa Lov til at konferere med sin Defensor. Jeg mener nu, at hver Gang en Person arresteres, hver Gang man berøver en Mand hans Frihed, burde man bestikke ham en Defensor; det vil man nu ikke, det bliver maaste for dyrt. Men naar han saa ønsker at konferere med en juridisk dannet Mand for at faa Hjælp i den ulykkelige og fortvivlede Stilling, han er i, siger man, det gaar aldrig an. Kalder man det fair play? Vil man nu tage Anstød af dette Ord fair play og sige: her staa store og vigtige Interesser, Samsfundets Retssikkerhed, Statsmagtens Interesser paa Spil, saa siger jeg: det er den ene Side af Sagen, den anden Side af

Sagen er Individernes Frihed, det, at uskyldige ikke skulle lide. Vi skulle blive staaende ved det gamle Princip: hellere ni skyldige gaa fri, end een uskyldig lide; men den Tankegang ere de Herrer saa langt fra at være inde paa, at alle deres Argumenter gaa ud paa at sige: det gaar ikke an, Retssikkerheden vil blive ødelagt, lad saa disse Folk lide i Arresten, selv om det maaste er ganske uskyldige Mennesker.

Den ærede Taler omtalte ogsaa det kommunale Tilsyn efter § 21. Man har ment, at der trænges til en virkelig effektiv Kontrol lige over for Fængselsstrafrelserne, lige over for Forhørsdommerne og lige over for de Politibetjente, som de benyttede, og som de benyttede til at sætte ind i Cellerne til Folk. For saa virkelig at faa en ganske uafhængig og upartisk Kontrol indført, har man ment, at det eneste, man kunde gøre, var, at de kommunale Raad, Amtsråd, Byraad o. s. v. skulde bestikke nogle Tilsynsmænd, som af og til kunde besøge Fængslerne og høre, om der er Klager. De skulde naturligvis ikke selv afgøre Klagerne, det er ikke Meningen, men indberette Klagerne til Amtmanden og Justitsministeriet, og saa lade dem træffe de fornødne Foranstaltninger. Det synes ogsaa der, at baade Amtmanden og Politiet og Forhørsdommeren maa være meget velfornøjede med, at de faa en kommunal Tillidsmand, som kan hjælpe dem at sørge for, at alt gaar ærligt og lovligt til.

Saa nævnte den ærede Taler til Slutning som en Anke mod Lovforslaget, at Politiets Net til at anholde var bleven for begrænset. Den Anke kunde med Føje fremsættes mod Lovforslaget, jaaledes som det blev forelagt i Folketinget; men jaaledes som det nu foreligger efter de Ændringer, der ere gjorte i saa Henseende, tror jeg rigtignok ikke, man kan gøre det. Der er jo i § 3 givet Politiet, selv det underordnede Politiet, en almindelig Politibetjent, en meget vidtgaaende Myndighed til at anholde, og skulde man klage over noget, maatte det være, at det er en for stor Myndighed, man har lagt i en Politibetjents Haand. Jeg ved ikke, hvorledes de Herrer opfatte det; men jeg mener dog, at det er for galt, at vi Borgere, som opfylde vore Pligter, betale vor Stat, søge at holde Lovene o. s. v., skulle være udsatte for, fordi en udannet og raa Politibetjent forser sig paa en, at han saa skulde kunne tage os i Rasken og slæbe os af Sted i Arrest; inden 24 Timer skulle vi saa stilles for en Dommer, hvilket vi maaste ikke blive, hvis det nemlig inden 24 Timer vijer sig, at Politibetjenten har taget